

Meta
Kušar

DANES Pišem jaz?
 Kaplja piše.
 In znak zemlje.
 In znak zraka.
 Jaz ne pišem.
 Srce se ne šali.
 Utripa: sem, sem, . . .
 Tudi duša se ne šali.
 Sprejema in drhti.
 ko je daleč.
 sama,
 ko jo zapeljejo stran,
 na poti nevarnih sinov.

VČASIH Po mnogih pragovih
 je vprašanje o najenostavnejši stvari,
 pa zmanjka pameti —

Razlaganje enostavnih stvari,
je vedno le zatemnitev.
Nemir ostaja v koraku,
dokler porabljeni svet ščemi v očeh.

TO Včeraj si mi nekaj pošepetal,
niso še vsi pospali
in glas je nerazločno utihnil.
Poslušala sem se:
ljubim ljudi,
ki verjamejo svojì pesmi.
Kaj če popadamo?
Kaj če zaidemo?
Kaj če izgledamo polni izgub?
Srce mi poje, da ne morem biti izgubljena.
In danes vem:
prav razločno prišepetuješ,
ampak vedno te zaslišim šele v svojem glasu.

GLEDAŠ Misel pada ob misel,
druga za drugo in veš:
z ostrimi površnostmi reže mehko.
Izsesane lupine bodo potrte
z zadnjimi koraki.
Jalovi letini.
Niti semena se niso vrnila.
Kako nahraniti prestradano zaupljivost?
Gledaš morje.
V prstih imaš vso bližino
in vso oddaljenost neba.

ZAJTRK Nadrobiš se mi v mleko,
kar naenkrat,
ko jemljem med.
Ostane,
goste pika, ki ne vedo.
Vstopi! kako ne vem.

Nič ne ješ in te boli.
Zakaj že zjutraj?